

Drift. Nej, aldeles ikke. Der er tænkt paa de pekuniære Rettigheder og Forpligtelser; det var disse Rettigheder og Forpligtelser, Staten overtog efter det sjællandske Jærnbaneselskab. Men hvad Statsbanedriftens Ansvar angaar, komme de Regler til Anvendelse, som kunne udledes af den almindelige Lovgivning. — Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), der ikke synes at kunne rejse sig og tage Ordet, selv om det er nok saa kort, uden at lægge for Dagen, hvor meget han holder af mig, er i Dag dragen til Felts mod mig, først fordi jeg skulde have draget Gentoftulykken ind i Debatten, dernæst fordi jeg skulde nære Bitterhed mod Pressen. Hvad det første angaar, vide alle ærede Medlemmer, der have fulgt Forhandlingen, at det ikke er mig, der først har nævnt Gentoftulykken under denne Forhandling, og hvad angaar det andet Punkt, min Bitterhed mod Pressen, kan jeg forsikre det ærede Medlem, at han paa det Punkt er lige saa slet underrettet, som hvad det første Punkt angaar. Begge Paastande ere stridende mod Virkeligheden, stridende mod Sandheden, men jeg venter ikke, at min Indsigelse her vil forhindre det ærede Medlem i at gentage sine Usandheder andetsteds.

Krabbe: Jeg haaber, at de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (Alf. Christensen) og for Sorø Amts 2den Valgkreds (Zahle) og jeg i alt væsentligt ville finde hverandre i Opfattelsen af Lovforslagets § 1 og Kundgørelsen af 15de Marts 1845. Er det ikke saadant, at de ærede Medlemmer i Øjeblikket have fundet en Forskel der, som ikke i Virkeligheden findes? Der er jo tre Tilfælde. Det ene Tilfælde er det, at den, der er kommen til Skade, er Skyld deri, det andet, at Jærnbannerne have Skylden, og det tredje, at det er et uafvendeligt Tilfælde. For disse tre Tilfælde have saavel Kundgørelsen af 1845 som det foreliggende Lovforslag de samme Bestemmelser. Det uafvendelige Tilfælde er undtaget fra Statsbanernes Erstatningsansvar, saavel efter Kundgørelsen af 1845 som efter Lovforslaget her. Naar vi ere enige derom, og de ærede Medlemmer ønske, at vi skulle faa en Lov, der regulerer disse Forhold, tænker jeg ogsaa, vi ville finde hverandre i Udtrykket for, hvorledes Bestemmelsen skal være. Naar det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsen) principielt ønskede Statens Erstatningspligt udvidet og som Argument derfor nævnte,

at ved Gentoftulykken vilde der ikke være kommet til at paahvile Staten nogen Erstatningspligt, hvis ikke en Lokomotivfører . . . (Afbrydelse) . . . jo, men det ærede Medlem tiltraadte det — hvis ikke en Lokomotivfører havde begaaet en Forsømmelse, saa er dette dog vist en risikeret Paastand. (Afbrydelse). Jo, det er vist en meget risikeret Paastand, for er det ikke saaledes, at der desuden forelaa noget, som er meget væsentligt, nemlig det, at der var Togforsinkelse? Det er noget meget væsentligt, og det kan være et Spørgsmaal, om ikke Vilkaarene, som de ere formulerede her i Loven, skulde udvides saaledes, at de medtog Afvigelser fra de bestaaende Driftsregler. I ethvert Tilfælde, ved Gentoftulykken forelaa der foruden Forsømmelse af Lokomotivføreren en Togforsinkelse, hvad der er en Omstændighed af meget alvorlig Betydning for et Erstatningsspørgsmaal. — De Betragtninger, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds fremsatte om Lovforslagets Indholds Forhold til D. L. 3—19—2, have ikke, synes mig, den Rækkevidde, som han vilde give dem. D. L. 3—19—2, saaledes som den er brugt af vore Domstole, har jo ikke et Indhold, som kan siges at være i Modstrid med Lovforslaget. Det kan siges, at det endnu er tvivlsomt, om Lovforslagets Regler ere en Anvendelse, eller om det er en Modifikation og Forandring deraf. Det er ingenlunde Tilfældet, som det ærede Medlem syntes at ville gøre gældende, at det er en radikal Forandring i gældende Retsgrundsætninger, det er det ikke. Det kan siges at være en radikal Forandring af det, der syntes at ligge i Ordene i D. L. 3—19—2, men det er ingenlunde nogen radikal Forandring af det virkelige Indhold af dette Lovsted efter den Række af Domme, der i de forløbne Aarhundreder ere fældede i Henhold til Lovstedet. Det kan omtvistes, om det er en Anvendelse eller en Forandring, men i alle Tilfælde er det ikke nogen radikal eller principiel Forandring. Naar det ærede Medlem vilde have, at man skulde gøre Erstatningens Omfang afhængig af eller sætte den i Forhold til Uagtsomhedens Størrelse, saa er det noget meget væsentligt, men det forekommer mig rigtignok, at det baade vilde være et ganske nyt Retsprincip og praktisk ganske utilraadeligt. Det vil jeg meget fraraade, at man kommer ind paa. — Hvad Spørgsmaalet om Forældelse af den skadelidtes Krav angaar, har den højtærede Minister jo uden Tvivl Ret i, at den tyske Lov har sat en kort Frist, om